

16. dan, 28.2.2010, Vancouver

Avtobus za Vancouver nas je čakal ob deveti uri zjutraj. Kar malo prezgodaj, glede na to, da smo noč preživel po klubih v Whistlerju. V prvem klubu smo naleteli na Kosteliča, ki je proslavljal svojo srebrno kolajno z ostalimi Hrvaškimi kolegi in spremljevalci. Moram reči, da ga še nisem videl tako "veselega". V naslednjem klubu smo srečali še vse druge dirkače, od Lygetija, Neureuterja, Jansruda, do Janyka ... Skupaj smo nazdravljali do zaprtja lokala. Bilo je zelo prijetno! Vsi lokali se zapirajo ob drugi uri zjutraj. Prezgodaj!

Po prihodu v Vancouver, sem ravno ujel finale hokeja. Finale, ki ga hokejski navdušenci nismo smeli zamuditi! Domačini so zmagali po podaljšku in začelo se je nepopisno veselje po vsej Kanadi, kjer je hokej šport številka ena! Mislim, da bi bili Kanadčani pred finalnim obračunom pripravljene dati vse dotedaj osvojene kolajne, v zameno za to hokejsko zlato. Zelo sem jim privoščil in tudi sam stiskal pesti za njih.

Na zaključni slovesnosti sem nosil Slovensko zastavo in bil brez dvoma najbolj ponosen od vsem zastavonoš. Bil sem v res enkratni družbi izvrstnih športnikov. Med njimi je bila nemška biatlonka Magdalena Neuner, nizozemski hitrostni drsalec Sven Kramer, ameriški kombinatorec Tod Lodvig, Italijanski slalomist Razoli, japonska umetnostna drsalka Mao Asada in drugi.

Zaključna slovesnost mi bo ostala v zelo lepem spominu. Spektakel je bil izjemen, čutila se je neverjetna energija in vsi smo bili navdušeni. Med samo prireditvijo me je spreletaval enkraten občutek ponosa in zadovoljstva, da spadam v to veliko olimpijsko družino. Ja, olimpijske igre so nekaj posebnega!

Tako, olimpijski ogenj je ugasnil in z njim se poslavlja tudi moj olimpijski dnevnik ...